

GYERE HAZA!

„Csodálatos történet veszteségről és fejlődésről.
Intenzív és magával ragadó!”

– Penelope Douglas, bestsellerszerző

fine
selection

L . A . C A S E Y

L . A . C A S E Y

GYERE HAZA!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*Angyalaimnak a mennyországban
– még találkozunk!*

ELSŐ FEJEZET

YORK, ELSŐ NAP

Lane,

azért írok neked levelet, mert azt remélem, ezt nagyobb eséllyel bontod ki és olvasod el, mint az e-mailjeimet, amiket úgyis tudom, hogy törölsz. Nem akarok bájcsevegni vagy mellébeszélni. Egyenesen a lényegre térek. Sajnálom, hogy egy nyamvadt papírdarab-ból kell megtudnod, de Harry bácsi ma reggel meghalt. Haza kell jönnöd elbúcsúzni tőle. Anya és nagyi nehezen viseli Harry bácsi távozását, ahogyan mindannyian. Nagyon hiányzol és most igazán szükségünk van rád. Mindannyiunknak. A temetés szombaton lesz. Légy szíves, gyere haza! Nagyon kérek!

Lochlan

FELJEBB TOLTAM A SZEMÜVEGEMET AZ ORROMON, miközben már milliómodszorra olvastam újra a bátyám levelét, mióta két napja megérkezett. Két dolog derült ki belőle. Egyrészt, hogy a nagybátyám elhunyt. Keresztapám és kedves barátom nincs többé. Másrészt az, hogy haza kell mennem.

Egyik hírtől sem ugráltam örömömben.

Felnéztem a gyűrtött papírdarabról, melyre Lochlan a levelét írta, és kibámultam a vonat ablakán. Yorkshire tájain haladtunk keresztül, én pedig másodperceken belül elvesztem zöldellő szépségében. Sajnos azonban a végtelen, álomszerű vidék bája sem volt elég ahhoz, hogy elfedje a fájdalmat a mellkasomban. A szörnyű gyötrelmem gyorsan visszarángatott a jelenbe, a képembe ordítva, hogy nem menekülhetek.

Ezúttal nincs kiút, Lane – sziszegte egy savanyú hang a fejemben. – Ezt nem úszhatod meg.

A világ minden szépsége sem tudta feledtetni az elkerülhetetlen valóságot, mellyel hamarosan szemtől szemben fogok állni. Nyugtalanul fészkelődtem az ülésen, a gyomrom görcsbe rándult a gondolatra, hogy mit tartogatnak az elkövetkezendő napok.

Miért kellett ennek így történnie? – tűnődtem borúsan.

Szégyelltem, hogy pár percre azt kívántam, bárcsak New York-i lakásomban lehetnék, ahelyett, hogy angliai szülővárosom, York felé vonatozom. Még inkább büntudatom támadt, amiért az a legnagyobb bajom, hogy a nagybátyám halála miatt ilyen pocskék helyzetbe keveredtem, mikor inkább azon kéne bánkódnom, Isten miért vette el őt tőlünk.

A fontossági sorrendemmel, mint mindig, most is komoly gondok voltak.

Csak nehezen tudtam visszatartani a torkomban gombócként formálódó sírást. Vettem pár mély levegőt, hogy ellazuljak, és elővettem a telefonomat a kabátzsebemből. Ránéztem az e-mailjeimre. A szám megrándult, ahogy végigpörgettem őket. Levelek százait Harry bácsitól, mert szerencsére sosem jutottam oda, hogy kitöröljem őket.

Ő volt az egyetlen ember az otthoniak közül, akivel napi kapcsolatban voltam. Tulajdonképpen ő volt az egyetlen, akivel egyáltalán szóba álltam. Mindenki elől el tudtam futni, de Harry bácsi elől nem.

Sokszor az agyamra ment, de a világ minden kincséért sem cseréltem volna el. A legigazabb barátom volt, akiben leginkább megbíztam, és most nincs többé.

Furcsálltam, mikor kedden reggel nem jött tőle e-mail. Előző délután Skype-on beszélünk, és minden teljesen rendben volt. Megvolt a menetrendünk: az ő levelére ébredtem minden reggel, délelőtt chateltünk, majd ebédszünetben felhívtam Skype-on. Amikor New Yorkban délután 2 óra van, Yorkban este 7. Harry bácsi este 9 körül szokott lefeküdni, így előtte beszélünk. Kedden reggel, amikor nem jött tőle e-mail, azonnal felhívtam az otthoni számán, de csak kicsörgött, és végül bekapcsolt az üzenetrögzítő. Hagytam egy rövid üzenetet, hogy hívjon vissza, amint tud, és amikor nem érkezett válasz, elfogott a félelem. Borzasztóan nyugtalan voltam, de nem hívhattam fel a szüleimet, hogy érdeklődjek Harry bácsi felől, mert évekkal ezelőtt kitöröltem a számukat a telefonomból, ahogy a bátyáimét is.

Az egyetlen telefonszám, amit fejből tudtam, a nagybátyámé volt, mivel az övé nem változott, mióta az eszemet tudom.

Mikor eljött a szerda reggel, és még mindig nem hallottam felőle, eldöntöttem, hogy a neten megkeresem a Pavement Street-i Lilly's Café telefonszámát. A kávézó a nagyanymé volt, de ő is rajta volt a tiltólistámon, ugyanúgy, mint a szüleim és a testvéreim, így nem voltunk szoros kapcsolatban.

Nem úgy, mint az elköltözésem előtti időkben.

Ettől az apróságtól eltekintve, mindent összevetve, úgy gondoltam, ha már fel kell hívnom valakit Harry bácsi miatt, az csak a nagyim lehet. Makacs volt, mint az öszvér, de ő volt a család egyetlen tagja, akivel értelmesen lehetett beszélni. Valamennyire.

A lakásban nem volt internet – ami eléggé döbbenetes, tekintve, hogy szabadúszó szerkesztőként dolgoztam –, mert a környékünkön nagyon rossz volt a kapcsolat minősége. Ha szükségem volt internetre, a helyi Starbucks ingyenes wifijét vettem igénybe. Azon a szerda reggelen is felöltöztem, azzal a szándékkal, hogy lemegyek a Starbucksba, és kapcsolatba lépek a nagyimmal.

A postással a ház földszintjén találkoztam, kifelé menet. Egyetlen levelet hozott nekem, ami tele volt ragasztva elsőbbségi és másnapi kézbesítés címkékkel. Előző nap adták fel. A feladó címe a bátyámé volt, így azonnal feltéptem.

Azt az átkozott levelet olvasva másodszor éreztem úgy életemben, hogy a szívem milliónyi szilánkra törik. A pusztító kétségbeesés érzése, mely eltöltött, ismerős volt, de ezúttal egy teljesen más emberhez és egy teljesen más szituációhoz kötődött. Ismét elöntött az a fajta szomorúság, mely bekúszott a csontjaimba ahelyett, hogy könnyek záporában tört volna ki. Nyomorúságosan éreztem magam tetőtől talpig, és képtelen voltam szabadulni ettől.

Pedig megpróbáltam. Próbáltam másra gondolni, amikor lefoglaltam a repülőjegyet Londonba. Akkor is, amikor leszálltam Londonban, és a Heathrow Express vonattal bementem a Paddington állomásra. Próbáltam bármi egyébre gondolni, mint Harry bácsi arcára, és addig jól is ment, míg a Paddingtonról taxival átmentem a King's Cross pályaudvarra, és felszálltam az utolsó vonatra Yorkba vezető úton. Amint beléptem a csendes fülkébe, Harry bácsi

hangja hirtelen áttörte minden gondolatomat, melyeket azért kreáltam, hogy őt elfedjem. Nem ment ki a hangja a fejből, és ez egyszerre volt szomorú és vigasztaló.

A vonat hirtelen megállt, kirángatva a gondolataimból. Pislogtam néhányat, és kinéztem az ablakon. Már nem a vidéki tájat láttam viszont, hanem a végállomásom nyüzsgő peronját. York.

Üdv itthon, Lane.

Nagyot sóhajtottam, idegesen felálltam, és a telefonomat a kabátom zsebébe süllyesztettem. Kis csomagomat levettem a poggyásztartóról a fejem fölé. Pár perccel később már a peronon sétáltam, magam mögött húzva a bőröndöt. Taxival mentem az állomásról a Holiday Innbe, ami egy kis hotel tízpercnnyire a szüleim házától. Bejelentkeztem, és elhelyezkedtem a kicsi, de barátságos szobában. Éppen felfrissítettem magam a hosszú út után, mikor csipogott a telefonom. A bátyám neve láttán felsóhajtottam.

Lochlan tudni akarta, jövök-e a nagybátyánk temetésére. Nem hibáztatom, hogy érdeklődött, hiszen nem válaszoltam semmit a levelére. Csak elolvastam, és foglaltam egy jegyet az első londoni gépre.

Itt vagyok – pötyögtem a telefonba –, hol ravatalozták fel?

Próbáltam visszafogni az idegességemet, amint türelmetlenül vártam a válaszra. Rengeteg kérdésem volt, de igazából nem akartam választ kapni rájuk. Tudni akartam, hogy lehet, hogy meghalt a nagybátyám, mikor tökéletesen egészséges volt. Hogy lehet, hogy hétfő este még élt, másnap reggel pedig már nem? Ha válaszokat kaptam volna minderre, az azt is jelentette volna, hogy elfogadom a nagybátyám halálát, amire egyszerűen még nem álltam készen.

Összerezentem, mikor ismét jelzett a telefonom.

Anyáéknál. Mindannyian itt vagyunk.

Gombócot éreztem a torkomban. Várható volt, hogy a szüleim házában vesznek búcsút Harry bácsitól: anyám imádta a testvérét és a nagybátyám is nagyon ragaszkodott anyámhoz. Nemcsak az iker-testvére volt, de a kis hugicája és cinkosa is.

Megdörzsöltem a szemem, mert a könnyek szűrni kezdtek.

20 perc múlva ott vagyok.

Felvettem egy szűk fekete farmert, fekete bokacsizmát, fekete hosszú ujjú felsőt és egy szürke blézert. Mikor végeztem, alaposan megnéztem magam a teljes alakos tükörben. Úgy festettem, ahogy mindig, de észrevettem azokat az apróságokat is, amik másoknak is feltűnnek majd. Csokoládébarna hajam hosszabb volt, majdnem a derekamig ért. A mellem teltebb volt, a csípőm szélesebb: a vonalaim már nőnek mutattak, nem lánynak. Porcelán bőrömet halvány szeplők tarkították, smaragdzöld szemem pedig még mindig szemüveg mögött rejtőzött.

Megigazítottam a blézeremet. Nem tudom, miért, de nem akartam slamposan öltözni, mikor először látom a családomat hat év után. Legalább kívülről összeszedettnek akartam tűnni, még ha belül éppen darabjaimra is hullottam.

A hajamat franciafonással fogtam hátra az arcomból, sminkkel viszont nem vesződtem, mert sejtettem, hogy a nagybátyámat megpillantva úgysis előtörnek az eddig elfojtott érzelmek, és csak tönkremenne a festék. Felkaptam egy halványkék sálat az ágyról, a nyakamba kötöttem, fogtam a telefonom, a szobakulcsot és elindultam.

A szüleim háza közel volt, így a séta mellett döntöttem. Kivételesen nem esett, de mivel október közepe volt, már délután hatkor kormosötét volt, és kezdett igazán hideg lenni. Karba font kézzel és lehajtott fejjel siettem el a nagyim kávézója mellett. Zárva volt, ahogy gondoltam is. Nem láttam a szemem sarkából semmilyen fényt, de azért a biztonság kedvéért nem néztem oda.

A távolság a szüleim házáig rövidebb volt, mint emlékeztem rá, és mire feleszméltem, már ott álltam az épület előtt, ahol felnőttem. Sűrűn pislogtam, ahogy végigjártam a szemem a házon. Itt-ott fel volt díszítve halloweenre, emlékeztetve a közelgő ünnepre, de ettől eltekintve pont úgy nézett ki, mint hat éve, amikor utoljára láttam, mintha semmi nem változott vagy történt volna.

Menni fog – biztattam magam.

Ezt ismétелgettem, miközben felemeltem a kezem, hogy kopogtassak a sötétre polírozott ajtón. Ám végül erre nem volt módom, mert az ajtó hirtelen kinyílt, és ott állt két húszas éve közepén járó fiatal nő, akik épp távozni készültek. Fogalmam nem volt, kik lehetnek, és csak bámultam rájuk ostobán.

– Jaj, bocsánat – bukott ki a platinaszőke lányból meglepetten, mielőtt összeszedte volna magát. – Segíthetek?

Ki ez? És miért kérdez ilyet tőlem? – gondoltam, hangosan pedig udvariasan annyit feleltem:

– Nem, köszönöm. Beengednétek?

A lány nem mozdult, a mellette álló barna hajú társa pedig karba fonta a kezét és közelebb húzódott hozzá. Rápillantottam, majd vissza a szőkére. Nagyon úgy festett, hogy igyekeztek kívül tartani.

– Kihez van szerencsénk? – kérdezte a szőke, inkább kíváncsian, mint barátságatlanul.

Türelmetlenül toppantottam, és magamban elszámoltam ötig, mielőtt válaszoltam:

– Lane vagyok. Ez a szüleim háza. Szeretnék bemenni.

– Lane? – döbbsent meg a szőke lány. Úgy beszélt, mintha ismerne, de én nem ismertem fel őt. Bólintottam a kérdésére, mire mindketten tágra nyitották a szemüket, és azonnal utat nyitottak, hogy elférjek közöttük. Megköszöntem nekik, és beléptem a szüleim

házába. Mély levegőt vettem, és egyenesen a szalon felé indultam el a folyosón.

Hátrapillantottam, mikor a két lány elviharzott mellettem, és a konyha felé vették az irányt, de aztán ismét a szalonajtóra összpontosítottam a figyelmem. Tudtam, hogy a nagybátyám ott lesz, sok évvel ezelőtt Teresa néni is így volt felravatalozva.

Megérintettem a kilincset, és az ujjaim hegyével finoman lenyomtam. Jázminillat csapta meg az orromat, mely takaróként terített be. Mélyet szippantottam, engedtem, hogy körbevegyen az ismerős illat. A szememet lesütöttem, de a szemem sarkából láttam az állvány lábát, melyre a koporsót helyezték. Lassan közelebb mentem, és vártam egy pillanatig. Mielőtt végleg megdermedtem volna, a koporsó jobb oldalához sétáltam, majd nagy levegőt vettem és felnéztem: a pillantásom egyenesen Harry bácsi arcára esett.

A kezemet a számra tapasztottam, ahogy feltört belőlem a zokogás. Tényleg ott volt, nem csak valami beteg vicc az egész... A nagybátyám tényleg halott. A látványa hirtelen egy évvel ezelőtti Skype-beszélgetés emlékét idézte fel, mely feldúlta a szívemet.

– Lane, kis bogaram, valld csak be nyugodtan! – kérlelt a nagybátyám. – Nem vagy boldog. Látom rajtad.

– Minden rendben, Harry bácsi – sóhajtottam. – Csak tovább tart itt otthon éreznem magam, mint gondoltam.

– Négy éve költöztél oda – jegyezte meg szárazon Harry bácsi.

– És? Ez egy másik ország. Még mindig sok mindenhez hozzá kell szoknom.

– Biztos vagy benne? – A nagybátyám nem hagyta anynyiban. – Talán beszélned kéne a nagyiddal. Tudod, milyen ügyesen tud jobb kedvre hangolni.

Az agyamban rögtön jelzett a vörös vészvillogó.

– Á, nem, nem hinném. Nem akarok az ír Oprah Winfreyvel beszélgetni. Minden apróságba beleköt, és ehhez semmi kedvem. Tudod, hogy képes lenne rábeszélni, hogy menjek haza. Nagyon tehetségesen tud győzködni, de nem hagyom, hogy eltérítsen a szándékaimtól.

– Akkor mondd el nekem, hogy mi a baj, kérlek! Látom rajtad, hogy valami bánt. Történt valami?

– Jól vagyok – ismételtem, de végül megszántam Harry bácsit. – Csak volt egy gyenge pillanatom, és majdnem csináltam valami butaságot. Ennyi az egész.

– Bővebben! – mordult fel a nagybátyám. – Fejtsd csak ki!

Beharaptam az alsó ajkam és lehalkítottam a hangomat, hogy a Starbucks többi vendége ne hallja, amit mondok:

– Tegnap veled álmodtam, és hideg verítékben úszva ébredtem fel. Egy pillanatra, csak a pillanat töredékéig bevillant, mi lenne, ha bevennék egy marék tablettát. De mielőtt kiakadsz és követeled, hogy hazamenjek, megnyugtatlak, hogy tudom, hogy az ilyen gondolatokat nem szabad félvállról venni, és már be is jelentkeztem egy pszichológushoz.

– Lane – kezdte Harry bácsi szigorúan.

– Minden oké. Csak szeretnék egy terapeutával is beszélni róla.

– Esetleg segítene, ha beszélnél Ka...

– Nem – vágtam közbe. – Nem megy.

– Lane...

– *Nem, Harry bácsi! Nem akarom sem látni, sem beszélni veled. Légy szíves, értsd meg, hogy nem megy.*

– *Oké. Rendben – dörmögte nagybátyám, én pedig felnyögtem:*

– *Hetente legalább egyszer eljátszod ezt. Mikor adod végre fel, hogy rávegyél, hogy beszéljek veled?*

– *Majd ha alulról szagolom az ibolyát.*

– *Ilyet ne is mondj! – fenyegettem meg az ujjammal. – Nem mész te sehová!*

– Harry bácsi – nyöszörögtem, ahogy visszatértem a jelenbe. Közelebb léptem a koporsóhoz, a hasam az oldalát súrolta. – Úgy sajnálom, hogy nem voltam itt. Annyira sajnálom!

Eltöltött a büntudat, abban a percben undorodtam magamtól. Nem voltam itt, amikor a legnagyobb szüksége lett volna rám. A saját önző érdekeimet helyeztem előtérbe, pedig ez az ember egész életében szeretett, és soha semmivel nem bántott.

Egy halk kiáltást hallottam a hátam mögül, és ölelő karok fogtak át. Nem jöttem rá, ki az, aki vigasztal, bár éreztem az after shave-jét, ami pont úgy beborított, mint az ölelés. Rátettem a kezem a kézre, mely a hasamon nyugodott.

– Minden rendben, kincsem.

Apa!

Könnyekben törtem ki, és megfordulva átöleltem apám derekát, belebújva az ölelésébe. Apám a karjaiban tartott és ringatott, míg a zokogásom szipogássá csendesült. Pár perc után visszafordultam a nagybátyámhoz. Rátettem a kezem a feje búbjára, és szorosan

behunytam a szemem, mikor éreztem, hogy jéghideget érint a kezem. Kinyitottam a szemem, és jóképű arcát figyeltem.

– Bocsáss meg! – ismételtem. Előrehajoltam, és pusztit nyomtam az arcára. Gyengéden a fejéhez szorítottam a homlokomat. – Úgy sajnálom!

Teljesen elengedtem magam és csak bögttem, bögttem, bögttem.

Akkor is sírtam, mikor elolvastam Lochlan levelét, de az semmi nem volt ahhoz képest, amit a nagybátyám megpillantásakor éreztem. Üvölteni tudtam volna a fájdalomtól. A szívem majd' meghasadt, és minél többször pillantottam csodálatos nagybátyámra, annál üresebbnek és nyomorultabbnak éreztem magam.

– Milyen utad volt? – kérdezte egy hang az ajtóból.

Nem is kellett odanéznem, tudtam, hogy Layton bátyám az. Már majdnem egy éve nem hallottam a hangját, de még mindig ugyanolyan volt. Egy kicsit rekedtesebb talán, valószínűleg rossz szokása, a dohányzás miatt. Ez nem volt meglepő persze. Huszonkilenc éves volt, és mióta az eszemet tudom, cigizett.

– Hosszú – feleltem, fel sem emelve a tekintetemet a nagybátyámról.

Az apám még mindig mögöttem állt, és átölelve tartott. Tudtam, hogy ez a közeli kapcsolat valószínűleg csak a holnapi temetésig tart majd, de most nem foglalkoztam vele. Nem jöttem ki jól a szüleimmel, a nagyimmal vagy a bátyáimmal, de most nem a nézeteltéréseinkre gondoltam, hanem Harry bácsira.

– Hol van a bőröndöd?

Kissé megfeszültem anyám hangjára, mielőtt annyit mormoltam:

– A Holiday Innben.

Már hallottam is a felhördülést:

– Képes voltál hotelben megszállni, ahelyett, hogy ide jöttél volna?

Fáradtan sóhajtottam:

– Ne csináld ezt most, Lochlan! Légy szíves!

De a bátyám meg se hallotta.

– Nem fogsz egy vacak kis hotelben...

– Lochlan! – Layton határozott hangja félbeszakította Lochlant.

– Ezt majd később beszéljük meg.

Csend.

Behunytam a szemem, amint hallottam Lochlant kicsörtetni a szobából, át a nappaliba, lendületesen becsapva maga mögött az ajtót. Nem lepődtem meg, hogy kiviharzott. Lehet, hogy ő az indulatosabb, de Layton szava mindig is szent volt. Layton volt az egyetlen, aki bírt Lochlannal, ha túlzásokba esett. Próbáltam nem tudomást venni a testvéremről vagy a reakciójáról, és teljesen a nagybátyámra fókuszáltam.

– Vártam az e-mailedet – mondtam neki lágyan, és vártam a válaszát most is, noha tudtam, hogy sosem érkezik meg.

– Hirtelen történt, kicsim – szorította meg a karom apám.

Rosszul éreztem magam.

– Hogy történt? – mondtam ki végül a rettegett kérdést, ami azóta járt a fejemben, mióta két napja elolvastam Lochlan levelét.

– Szívinfarktus – sóhajtott apám. – Nem érzett fájdalmat, álmában történt.

Szívinfarktus – ismételtem magamban. *Szóval ez vitte el a nagybátyámat.*

Beharaptam az alsó ajkam, mikor a pillantásom az öltözetére esett. Muszáj volt elmosolyodnom, ahogy megláttam a vastag gyapjúpulóvert, amit tizenhat évesen kötöttem neki. Harry bácsi imádta, és nem volt hajlandó tőle megválni, pedig hányszor mondtam neki, hogy dobja ki. Azt mondogatta, ez a legjobb ajándék, amit valaha

kapott, amiért én csak sajnálni tudtam, ugyanis a pulóver egyenesen förtelmesen nézett ki. Ha az életem múlna rajta, sem tudnék normálisan kötni.

A nagyanyám erőltette, hogy tanuljak meg kötni, azon a nyáron, mikor tizenhat lettem. A csapnivaló enyhe kifejezés a teljesítményemre, de a nagyimat nem érdekelte. Minden hétvégén kötnöm kellett vele és a barátnőivel, akik összesen háromszáz évvel voltak öregebbek nálam. Ha ezt a nagyim hallaná, jól meglegyintene. Magamban mosolyogtam a gondolatra, és kedvesen megráztam a fejem.

– Ő meg az a rémes pulcsi – dűnnyögtem.

A szalont csendes kuncogás töltötte be, ami segített oldani a fájdalmat és a feszültséget néhány futó pillanatra.

Mikor készen álltam, mély levegőt vettem és megfordultam, hogy szembenézzek az arcokkal, akiket hat éve nem láttam élőben. Az első, akire a pillantásom esett, anyám volt. Idősebbnek tűnt ötvennégy évesnél, bár nyilván a nagybátyám halála is szaporította a ráncokat még mindig szép arcán. A nagyim, aki mellette állt, pont olyan volt, mint aznap, amikor elmentem. A bátyám viszont egészen másképp nézett ki. Izmos volt, nem is kicsit. Legutóbb még egy kis túlsúlyt cipelt, de ez már a múlté volt.

– Jesszus, Lay, valaki vett neked egy konditerembérletet? – kérdeztem döbbenetben.

Apám nevetésben tört ki mögöttem, anyám és a nagyim pedig kezüket a szájuk elé kapva próbálták visszafojtani a kacagást. A bátyám grimaszolt, de tengerkék szeme élénken csillogott.

– Nem lehetek mindig én a kövér iker, nem? – kérdezte jókedvűen. Rávigyorogtam.

– Gondolom, nem. Jól nézel ki.

Layton rám kacsintott.

– Te is, hugi.

Kissé megrándult a szám, és megfordultam, hogy apámat vegyem szemügyre. Jóképű arca ugyanolyan volt, noha kissé szőrösebb és teltebb. Az egész alakja teltebb volt.

– Szóval, amíg Layton edzeni volt, te fish & chipset faltál?

Apám gyengéden meghúzta a fületem.

– Szentelen leányzó! Tudatom veled, hogy pár réteg zsírpárna még senkinek sem ártott meg. Legalább melegen tart ezeken a hideg téli napokon.

– Vicceltem – kuncogtam, és átöleltem. Tetszett, hogy kikerekedett, így jobban oda lehetett bújni hozzá.

A bátyám, anyám és a nagyim mind jól szórakoztak azon, ahogy ugratom apámat, és kellett pár pillanat, míg lenyugodtak. Aztán a nagyim odajött és melegen átölelt.

– Szervusz, kicsikém – dűnnyögte. Szorosan öleltem, elveszve megnyugtató hangjában. Nagyí Írországból származott, Dublin Crumlin nevű városrészéből. Az akcentusa világosan felismerhető volt: bár az elmúlt ötven évben Angliában élt, megtartotta a saját kiejtését, és ezt nagyon kedveltem benne.

Szeretetteljesen rámosolyogtam.

– Szia, nagyí!

Amint a nagyim elengedett, Layton már ott is termett, és felkapott erős, izmos karjaival. Sikkantottam egyet, mikor felemelt a padlóról és a levegőben tartott, mintha semmi súlyom nem lenne.

– Nem kapok levegőt! – szuszogtam játékosan, mire a bátyám letejt és grimaszolt.

– Rémes vagy.

Pimaszul felnevettem, de aztán rögtön átváltottam egy széles mosolyra, amint anyám közeledett felém. Arra számítottam, hogy

mosolyog majd, és esetleg kicsit meghatódik, de arra egyáltalán nem, hogy könnyekben tör ki, amikor átölel, márpedig pontosan ez történt.

– Isten hozott itthon, kisbabám! Annyira hiányoztál!

Átkaroltam apró testét és megszorítottam.

– Te is hiányoztál nekem!

Isten lássa lelkem, ez volt az igazság. Valóban hiányzott. Nem értettünk egyet abban, hogy elköltöztem otthonról, de attól még az anyám volt, akit nagyon szerettem. Sokáig ölelt így, miközben a könnyei sem apadtak el. Időnként hátrálépett, hogy lássa az arcomat, aztán megint a nyakamba borult és olyan erősen szorított, ahogy csak tudott. Olyan volt, mintha nem hinné el, hogy valóban ott állok előtte. Ez egyszerre töltött el örömmel és szomorúsággal. Boldog voltam, mert anyám is az volt, de szomorú, mert az én hibámból nem találkozhattunk gyakrabban.

Megvan rá az okod – emlékeztettem magam.

– Most már minden rendben, anya – simogattam meg anyám hátát.

Semmi nem volt rendben, de jólesett ezt mondani.

Mikor végül kibontakoztam anyám öleléséből, a családomról ismét a nagybátyámra esett a pillantásom.

– Gondolom, akkor már csak Lochlan maradt, akit üdvözölöm kéne.

Mögöttem valaki megköszöri a torkát.

– Nem egészen.

Jaj, ne! – fohászkodtam magamban. *Kérlek, Uram, csak ezt ne!*

Éreztem, ahogy a hangja meleg takaróként borít be, és tágra nyílik a szemem. Nem számít, mennyi év telt el, akkor is felismerném ezt a hangot, ha csak suttogna. Lassan felé fordultam, de lefagytam, amikor megpillantottam. Az ajtófélfának támaszkodott, kezét a farmere zsebébe süllyesztette.

A szeme – villant át az agyamon. – Mi a baj a szemével?

Sok dolgot szerettem a férfiban, aki előttem állt, de a szeme volt az abszolút kedvencem. Mindig erre esett legelőször a pillantásom, ahányszor találkoztunk. A szemszíne a whisky árnyalatára emlékeztetett, a tekintetében pedig folyton ott bujkált valami játékos csillogás, amit csak én láttam, mert én néztem meg elég alaposan. Ez a csillogás árulkodott arról, hogy a lelke él és boldog, ám amit most láttam, attól kirázott a hideg.

Nemhogy csillogás, de semmilyen fény vagy élet nem látszódott a szemében. A tekintete halott volt, pont olyan ködös és felhős, mint az ég York felett. Így is megkapó volt, de legalább annyira kísérteties is.

Bár több ezer kilométerre költöztem, hogy elszakadjak tőle, az elmúlt hat évben mégis minden egyes nap úgy ébredtem, hogy ezt a mogyoróbarna szempárt láttam magam előtt, és úgy merültem álomba, hogy ezt a megnyugtató hangot idéztem fel. Nem tudtam megszabadulni tőle a világ másik felén sem, ennyi erővel a szomszéd szobába is mehettem volna.

Kale Hunt benne élt minden szívdobbanásomban és lélegzetvételemben, és ez szép lassan felemésztett.

– Kale.

Ennyit sikerült kinyögnöm. Csak bámultam a férfira, aki először törte össze a szívemet.

Kale visszanézett rám, és teljesen érzelemmentesen, szinte robot-szerűen biccentett.

– Üdv itthon, Laney Baby.

MÁSODIK FEJEZET

HATÉVESEN (HÚSZ ÉVVEL EZELŐTT)

– LANE! HOL VAGY?

A fülemre szorítottam a kezem és szorosan becsuktam a szemem, hogy megpróbáljam elfojtani a zokogásomat, de nem sikerült. Ráadásul az egész testem belesajdult, mert annyira fájt a fejem. Hiába tapogattam, ettől nem múlt el a fájdalom, sőt, csak jobban lüktetett.

Mikor valaki a térdem alá nyúlt, és átkarolta a hátam, kinyitottam a szemem. Ijedtemben felsikkantottam, ahogy felemelt, és ösztönösen is a nyakába kapaszkodtam. Ránéztem az arcára, és mikor élénk mogyoróbarna szemek ragyogtak vissza rám, csak még jobban eleredt a könnyem.

– Kale!

Kale Hunt volt a legeslegjobb barátom az egész világon. Ha bárki tudott rajtam segíteni, mikor ilyen rosszul éreztem magam, az Kale volt. Mindig ő volt az, aki felszárította a könnyeimet és mosolyt csalt az arcomra.

A nyakába temettem az arcom, és úgy sírtam, mintha elérkezett volna a világvége. Kale egy padhoz sétált az osztálytermemben, letelepedett, engem az ölébe ültetett és szorosán átölelt. Így ringatott egészen addig, míg meg nem nyugodtam annyira, hogy fel tudjak ülni anélkül, hogy mindent összemaszatoljak a könnyeimmel és a taknyommal. Kale-re néztem, mikor elővett egy zsepit a zsebéből és odaadta. Megtöröltem az arcom, kifújtam az orrom, és szipogtam még egy kicsit, mielőtt összegyűrtem a használt zsepit.

– Mi történt?

Kale szavain átsütött az aggodalom.

Továbbra is csak szipogtam, meg sem mukkantam, és nem is mozdultam. Azért nem akartam neki elárulni, mert akkor haragudna rám és valószínűleg kiabálna velem. Nem akartam, hogy kiabáljon.

– Lane? – Kale nem hagyta annyiban, noha elfordítottam tőle a tekintetemet. – Mondd el, mi történt!

Éreztem, hogy megremeg az alsó ajkam, Kale pedig felsóhajtott.

– Nem vagyok mérges rád – magyarázta gyengéden. – De muszáj elmesélned nekem, mi történt. Anna O’Leary odajött hozzám azzal, hogy berohantál ide az udvarról, mert valami történt. Mondd el, hogy mi volt az. Légyszi!

– Mi csak... épp ugróköteleztünk Anna O’Learyvel és Ally Day-jel, mikor Jordan Hummings elvette a kötelünket és elszaladt vele.

Annyira lehajtottam a fejem, hogy az állam már a mellkasomat súrolta.

– Utánafutottam, és megpróbáltam visszaszerezni, de Jordan elesett, és azt mondta, hogy az én hibám volt, és megütött itt a feje-men, és most nagyon fáj!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Éreztem, hogy Kale erősebben szorít magához.

– Jordan Hummings? Aki az én osztályomba jár?

Lassan bólintottam. Pont ezért voltam ennyire megijedve. Jordan is nagyfiú volt, mint Kale.

– És megütött?

Kale hangja dühödt acsargáshoz hasonlított. Mikor nyilvánvalóvá vált, hogy Kale mérges, megint sírva fakadtam. Kale arca gyorsan kisimult, újból átölelt, csitítgatott, kedves dolgokat mondott nekem és megnyugtatót, hogy minden jobb lesz.

Hittem neki.

– Gyere velem! – mondta, amint felállt, és engem is letett a földre. – Pár perc múlva vége a szünetemnek, úgyhogy gyorsan el kell intéznem.

Kale nagyfiús osztályba járt, és ennek nem örültem. Persze oda kellett járnia, mert már kilencéves volt, és nagyfiús dolgokat kellett tanulnia, például matekot. De ő maga mondta, hogy jövőre, ha másodikos leszek, ő és én ugyanabban az időben leszünk az udvaron a szünetekben, és folyton együtt játszhatunk.

– Hova megyünk? – érdeklődtem, mikor Kale megfogta a kezemet, egymásba fonva ujjainkat.

Csak mordult egyet válaszként. Kimentünk a termemből, és végigvezetett a hosszú folyosón, egészen a kijáratig, ami a játszótérre nyílt.

– Helyre teszem, ami veled történt – mondta végül, miközben szélesre tárta az ajtót és kilépett.

Szorosan fogtam a kezét, amint elhaladtunk egy csomó gyerek mellett, akik fogócskáztak, ugróiskolát játszottak vagy ugrálóköteleztek. Megálltunk két lánynál, akik pont ott ugráltak, ahol korábban mi is.